

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S'envian es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conta de 16 números.

SES FÉSTES DE NADAL.

(CONTINUACIÓ.) (*)

Llavò es pastorets y ses pastoretetes enrengaren unes xeremies cón ses del dia de Sant Jaume y se posàren à dí:

Anemhí tot dret
 Saltant d'alegria
 A adorà à Maria
 Y al nin petitet,
 Hala Bielet.
 No pèrdis el tino
 Prèn el tamborino
 Y el fabiolet.

Y *tum, tum; ni nu ni nu ni*, s'en anàren devant el Bòn-Jesús, l'adoraren y tots li duyan qualque còsa.

—Qualque còsa es sobrassada.

—¿Y que n'hi 'n degueren dú de sobrassada?

—Jò no heu sé; escoltau y heu sabrem.

Y jò n'hi pòrt,
 Rigas ò no rigas,
 Un pané de ligas
 Ben ensistadet.
 —¿Y tú?—Oh Reyna del Cèl,
 Un'òlla de mèl
 Des méu beyeret.
 —¿Y tú?—Reyna soberana,
 Un vellet de llana
 Per un caputxet.
 —¿Y tú? No vajas de xanses
 —Un pané de panses
 Ben enflocadet.
 —¿Y tú?—Un pané de peres
 Totes ben sencères
 Des méu jardinet.
 —¿Y tú?—Aquexes castañes
 Anòus y avellanes
 Dins es paneret.
 —Jò n'hi pòrt

(*) En es número passat dexarem per descuyt involuntari de continuà sa siguent cuartilla darrera es vers *Tambós* que està à sa página 2, columna 3.ª, retxa 36.

Anem cantarem cansons
 A l'honra del naxement.
 Tocarem gustosament
 Violins, xeremies, també.

Al Rey d'Orient...
 Li pòrt .. tot quant tench.
 —Jò n'hi pòrt
 Entre tant de dons
 Un enfilayet
 De botifarrons.

—Bòn-Jesuset del méu cò
 Jò vos fás un regalet,
 Jò vos duch un paneret
 Qu'à dedins hey ha hò-bò,
 Y metletes torrardetes
 Y un grapadet de confits,
 Neuletetes ensucradetes
 Y dos colomets farcits.

No m'en recòrdan pús, ¡ay! qu'estich de cansada.

—¡Jesús, fieta! ja t'asseurás. Ydò diu que Sant Jusèp per pò de sa pò de que li volguèssen prende el Miñó Jesús, no los ho volia mostrá, y la Poríssima digué:

—Los pastós qu'están defòra,
 Jusèp, dexaulos entrá
 Perque venen à adorá,
 Jesús que ha nat à tal hòra.

—¿Y que va dí Sant Jusèp?

—Quant vé qu'eran bona gent y que no anavan amb segona, va respondre:

—Los pastós entrau, entrau
 Veureu mare y doncella
 Que n'ha parit un infant
 Qu'es còsa de maravella.

Y quant varen havè adorat los pastorets y les pastoretetes s'en anaren y deyan à tothom lo qu'havian vist.

—Jò ne sé un parey de cansons d'axò, ma-mare, ¿voleu que les diga?

—Ja hauries d'havè acabat, Francin' Ayna.

—Ydò veys aquestes cansons son de quant es pastós heu contavan à s'altra gen.

Ara diu
 Pascual que venia
 Ab molta alegria
 De veure un ninet
 Que n'es nat
 A la mitxa nit
 Mes bell y garrit
 Qu'un xerafinet.

També diu
 Que la séua mare
 Té hermosura rara
 Color morenet.

També diu
 Que de nit y dia
 Li fa companyia
 Un hòmo veyet.
 Casto espòs
 De la Vèrge mare
 Y putatiu pare
 Del nin garridet.

També diu
 Que dins la coveta
 Hey ha una muleta
 Junt ab un boet
 Que alenant
 La còva famentan
 Y el ninet calentan
 Dalt un payuset.

—¿Que ja has acabat, Francin' Ayna?

—Sí, ma-mare.

—¿Quí degué fé aquestes cansons tan polides?

—Sa nòstra padrina ja les mos conta-va y deya que ja les hi havian contades à ella.

—Y sa nòstra també.

—Quant jò duya vestit ja les sabia.

—A mí, des que som casada, tot axò de cansons se m'ha oblidat, (exclamá sa madòna.) ¡Jesús, quant jò era fadrina!... però lo qu'es diu ses des Betlèm sempre me recòrdan.

Lo que vatx encomaná més à ses mès-tres quant na Francin' Ayna comensá à anarhí à costura, va essè que li ensenassen aquestes cansons.

—Ell les enseñan à ses nines.

—Y les saben totes.

—Vaja si les saben y deù més. Ydò ara ne veureu un parey d'escampadissa que no fan *compliment* (1) còm aquest enfilay que n'ha dites na Francin' Ayna, però que no dexan d'essè ben saboroses.

Sant Jusèp s'axeca al auba
 Al auba del dematí,

(1) Paraula equivalent de *glosada* que s'usa entre es glosadós.

Fa una flamaredeta
Ab un brot de romaní.

Quant la té ben enceseta
Hey pòsa lo calderó
Hey pòsa sucre y cañella
Per enconá lo Miñó.

Lo Miñó no vòl callá
Ni en brassos ni en cadira
Sinó que vòl reposá
En los brassos de María.

—¿Y aquelles, madòna?

A la còva de Betlèm
Hey surt molta resplandó
Perque n'hi es nat un Miñó
Que n'es devallat del Cèl.

Un Miñonet còm un confit
N'ha parit una señoira;
Está dins sa menjadora
Perque no ha trobat llit.

Jò n'havia de sèbre unes quantes mes.

—Si axò no té cap d'allá.

—Ah, no hey pensava. Francin' Ayna,
canta sa Sibitla.

—Ara, y aquest ahont surt.

—¿No veus, Andreu, que no va bé
cantá caminant?

—Espera, Andreu, la cantussatjaré.
Veus, diu axí:

Lo jorn del Judici
Será per el qui no haurá fet servici.

Jesucrist rey-universal
Homo y ver Deu-y eternal
Del Cèl vindrá-pera jutjá
Y à cadascú-lo just dará.

Gran fòch del Cèl-devallará,
Mars, fònts y rius,-tot cremará,
Darán los peixos-horribles crits
Perdent los séus-naturals delits.

Ans del judici l' Anti-Crist vindrá
Y à cada ú lo just dará;
Y se farà còm à Déu servir
Y à qui no 'l crega lo farà morir.

Lo séu reynat-será molt breu
En aquell témps-son poder seu
Morirán martirs-los dos à un llòch
Aquells dos sants-Elias y Enòch.

Lo sòl perdá-la claredat
Mostrantse fosch-y entelat:
La lluna no-dará claró
Y tot lo mon-será tristó.

Als mals dirá-molt agrament:
—Anau *malditos*-à n'el turment:
Anauvosne-al fòch etèrn
Amb vòstro princep-de lo infèrn.

Als bons dirá:-Fills meus, veniu,
Beneventurats-posehiu,
Qu' el regne-está aparellat
Desde qu' el mon-va esse creat.

¡Oh! humil Verge,-vos qu' heu parit,
Jesús infant-en esta nit,
A vostron Fill-vullau pregar
De los inferns-nos vulla guardar.

Lo jorn del Judici
Será per el qui no haurá fet servici.

Y na Francin' Ayna acabá amb aque-
lla veueta prima còm un fil de taranta.

—Ell no s'amocava amb sa mánega
es qui les va fé à n'aquestes cansons.

—Sí, creuhó; ¡ah rebots y al ayre, y
que son ell de garrides!

—¿Y qui la canta à sa Sibitla enguañy?

—S'atlòt d'en Tòni des Molí.

—¿Y que deù vení de *narència* axò de
cantá sa Sibitla un d'aquesta casa?

—Es séu rebasavi la cantá vuyt añs,
sentia à dí à monpare, que Déu tenga.

—Y son avi, sèt.

—Y son pare, onze. Contau que ja
festetjava.

—Y aquest fuy séu que diuen que la
refla à sa veu.

Y mentres deyan axò, admirant ses
belleses d'aquestes glosades, y fént ex-
clamacions sobre es Judici final de que
resa sa Sibitla, ja havian arribats à la
vila; cadascú s'en aná à sa posada per
enllestí feynes y llavònses pegá devés
l'Iglesia quant n'Aloy tocaria *el segon*,
y es llantoné estaria mitx encès, y ses
neules de sa Sibil-la se remanarian amb
sos alens de la gent que prèn llòch, y
una cateyfa d'atlòts y patulèa aficats à
n'es Betlèm se cuydarian à trèure ets
uys per veure es pastós, ses guardes, es
molins y Sant Jusèp y la Purissima
sense el Bòn-Jesús qu'encara ha de
nexa. (1)

(Seguirá.)

JORDI D'ES RECÓ.

SA CAPA.

(TRADUCCIÓ.)

No es podrá ja may amb pròsa
Ensalzá degudament
Els mèrits d'aquesta còsa
Que ne diu *capa* la gent.

(1) Aquexes cansons son un grapat de pèrles
des tresó de sa poesia populá mallorquina: y qui
no crega que sian ben senceres y gens trastoca-
des ja heu demanará à qualque dòna veyá de
molts de pòbles de sa nòstra illa, y romandrà
convensut de lo verdadera qu'es sa paraula qu'he
gastada.

Ses cansons de sa Sibil-la les me dictá un
propietari de Manacó que les sab de son avi à
n'el qual les hi dictá es qui les sabia milló del
terme. He estimat més dexarlos aquest caracte
senzill y à vòltes aspre, que no esforrarles
amb afagitons y altres herbes per fé constá es
versos que n'hi ha d'un parey de castes.

No puch acabá aquesta nota sense doná les
gracies à n'es qui s'ofiriren à dirme ses cansons
que los recordaren. En primera fila figuran ses
Mèstres terciaries de Sant Francesch encarre-
gades de s'enseñansa de ses nines de Manacó.
Aquestes señoires malavetjan enseñarlos totes
aquexes cansons que'n aquest retaulo de cos-
tums hem inclòses. Totes ses persones de bé y
qu'estiman sa nòstra llengo no podrán manco
d'agrahirloshó.

Igual qu'es més rich banqué
En gasta el pòbre barbé
Que mos rapa;
Nègre ò blava, llarga ò curta,
Lo qu'impòrta es que no's surta
Sense *capa*.

Si jò no fora casat
Es ben segú que seria
Viudo ò fadrí y amb estat;
De mereixa, em trobaria.
M'aficaría content
Frare lléch, dins un convent
De la Trapa,
Primé qu'entregá sa má
A sa qu'en volgués privá
De dú *capa*.

Indigna per lo mesquina
Quant le dú demunt un hòmo
Es ben segú s'esclavina,
Pues pareix un *Ecce-Hòmo*;
Però amb ella y un bastó
No hey ha à la tèrra regió
Ni en es mapa
Ni dressera ni camí
Que no corr'es Peregrí,
Sens més *capa*.

Aparentant tení fret
Un hòmo vé pe sa Pòrta
Y en essé devant es *Drét* (1)
Ni de s'embós s'aconhòrta,
Es que vòl entrá amagades
Deù ò dotze sobrassades
Y se tapa,
De-comís-per més de trenta
Es ben cèrt que llavòrs entra
Amb sa *capa*.

Conech una Biatriu
Qu'está molt enamorada
Y segons es públich diu
Es vespre, ò dematinada
Trobareu es Trovadó
Aferrat à n'es cantó
Còm à *Lapa*.
Aquest hivèrn desdixat
Mòrt de fret no l'han trobat
Per sa *capa*.

Corre es Tòro còm à fiera
Y es Torero va abatut
Si no arriba à sa *barrera*
Es pòt contá per perdut,
—¡Ja l'hi fá pròp à n'es bulto!
(Crida sa plassa amb tumultó),
¡Ja l'atrapa!
¡Ja l'agafa! però nó.
¿A qui deù sa salvació?
A sa *capa*.

Ja sia xamarra ò *clámide*
Sia *alburnuz* ò capòt
Mos convertesca amb pirámide
O mos assembla un buròt,
Ja sa fona multiplich
O es convertesca amb *karrich*,
Si mos tapa
Sempre mos fá bòn servici
Pues desempeña s'ofici
De sa *capa*.

(1) (*Fielato* d'es consums.)

Cuento de may acabá
 Còm es el contá els méus vicis
 Fora lectó el relatá
 De sa capa es grans servicis,
 Ténc encara un gran depòsit
 De consonants apropòsit
 Tots en *apa*
 Més ja no escoltes ni mires
 Y perque acabi m' estires
 Pe sa *capa*.

Rès més te puch afagí
 A lo qu' acab de dirtè
 Tant sòls procura tení
 Mantell amb que abrigartè
 Y quant t' haurás passetjat
 Amb ell des fret regordat
 Còm un papa
 Alluñada sa talent
 Tendrás es còs ben calent
 Amb sa *capa*.

L' AMO 'N JUSEP DE SON BAÑA.

SA PARERA DE SON CALETA.

Per aquells àns de Déu, benvolguts y estimats lectors de L' IGNORANCIA; quant à n' es Puig de Randa hey havia estudiants, no tenian necessitat ets amos de ses vehines possessions d' esmotxá ses pareres ni ets aubarcoqués, perque quant comensavan à perde ses fuyes ja los faltavan si no totes, el menos més de sa mitat de ses branques. En quant à n' es fruyts, únicament vos diré que l' amo en cohirnè una quinta part, des que feyan, ja 's tenia p' es més venturós d' aquell contorn.

L' amo de Son Caleta qu' era un pagès d' aquells d' en témps primé, un d' aquests homos d' alabar à Déu, còm solem dí devegades, tenia una parera molt gròssa, que duya gran esponera, y es mateix témps sa que feya ses peres més dolces y més saboroses de tot aquell contorn. Còm era pròpi, l' amo procurava gordarla y amb aquest objècte, cada vespre quant havia sopat prenia s' escopeta de pedra foguera, s' en anava cap à s' hort, s' encamellava dalt sa parera y se posava à esperá. D' aquest mòdo amb so séu engiñy, l' havia poguda lliberá de ses ungles des milans.

Un cèrt vespre quant va havè sopat y encara que fés molta fosca, l' amo axí mateix seguí sa costum que tenia, agafá s' escopeta, s' en aná à s' hort y arribat allá s' en pujá demunt sa parera.

Còm vos he dit era una nit molt fosca, una espantosa negró coronava ses muntañes, es vent siulava per entre ses fuyes de sa parera, y sòls de tant en quant sa claroreta de qualche llamp, iluminava aquell paratge desolat.

Aquell vespre à pesá d' aná armat l' amo no estava de lo més tranquil, y sense sèbre perque se posá concirós à reflexioná sobre es mistèris del mon, y va arribá à escarrufarsè cada vegada

que després de sa claredat des llamp se dexava sentí es renou sort des tró.

Si no fós estat tan interesat còm era segurament haguera abandonat es puesto per aquella santa nit; però ell pertienxia en aquesta classe de malanats que consenten à patí per enquirí: y axí va essè que se resolgué à esperarsè una mica més.

Al entretant ses hores pasavan, sa fosca se feya més espessa, sa nit més serena, y sa soledat que 'l rodetjava més tenebrosa.

Una brusquina espessa bañava sa tèrra y tot demostrava que sa tempestat s' acostava à pas de gegant. Sa campana de Randa tocá les dotze y l' amo sense volè va recordá que à les dotze es s' hora que ses ànimes solen sortí à doná una vòlta p' el mon, y no pogué menos d' escarrufarsè à pesar séu. En es mateix moment una verga de llamp il·luminá s' hort y à devés deu passes enfóra d' ell li dexá veure tres fantasmes blanques que 'n llargues cadenes rossagant se dirigian cap à sa parera. Tan estorat va quedá que no 's sabia doná conta, si lo qu' havia vist era ilusió ò realitat, però un segon llamp de més resplandó qu' es primé el tregué de duptes, y es cuadro més farest, més horrorós y més temerari que vos pogueu imaginá se presentá à sa séua retgirada vista.

Ses tres fantasmes voltavan sa parera y amb apagada y moribunda veu, deyan:

—Quant eram vius, anavam per los rius, ara que som mòrts, anam per los hòrts.

Un fòrt tremoló s' apoderá de l' amo: ses oreyes li siularen, se li adressaren es cabeys, casi no alenava per no fé renou y petit, petit resava y invocava tots ets Sants de la Cort Celestial. Feren sa segona vòlta amb sa matexa tonadeta y es ruperap de ses cadenòtes, y à sa vòlta tercera ses fantasmes de devant digueran à sa de darrera:

—Animeta tercera debaxa de sa parera.

Un ¡¡ay!! y crit dolorós acompanaren s' última paraula de sa fantasma. L' amo no havia tengut necessitat de que 'l debaxassen quant sentí «debaxa de sa parera», ses cames li flauquetjaren, perdé sa fòrsa, es cap li aná en torn y escopeta y ell pegaran per avall.

—Perdonaumè, (deya) ¡ay Bòn-Jesús méu!

Y al entre tant aquí caich aquí penj, fugia còm una bala cap à sa possessió, sense pensá amb s' escopeta, en sa parera ni en ses peres.

Una riaya y un *bravo* repetit per ses tres fantasmes quant l' amo va essè molt enfóra, mos haguera donat à comprendre, qu' eran es tres estudiants, convertits amb ànimes en pena per burlá sa vigilancia de l' amo de Son Caleta. Un des llansòls que servia de manto blanch à una d' elles, va essè estès en tèrra y ses peres mesclades amb brots y fuyes, varen essè trasportades dins es sayo des

fantasma à Cura qu' era ahont hey havia establida s' escola y ets estudiants les se empassolaren fent mil riayes y à salut de l' amo de sa parera, que per poch des susto s' en morí.

M. DULEY.

SES FÈSTES DE NADAL A LA PAGESIA.

Su ran d' es fòch,
 Tots ben mudats,
 Fadrins, casats,
 Néts y padrins;
 Hòmos y dònnes,
 Véys y jovent,
 Alegrement
 Fán escambrins.

Més à les onze,
 Dexant es jòch,
 A pòch à pòch,
 Van à matines;
 Perque no pòden
 Atropellá,
 Donan sa má,
 A nins y nines.

Arriban, entran,
 Fan reverència,
 Y amb gran paciència
 Lògran passá;
 Al mitx s' aturan,
 (Segons s' estila)
 Per sa Sibitla
 Sentí cantá.

¡Ay qu' es de maca!
 Diuen es nins,
 A sos padrins,
 Saltant de gòitx;
 Y aquests riguent,
 (Axí còm cont.)
 Pòsan son front,
 Ruat y ròig.

Quant ha cantat
 Surt una missa,
 Per es qui frissa
 D' aná à dormí;
 Y en acabá,
 Tots s' esperjexan
 Y es despedexan
 De tú y de mí.

Devés les nòu,
 Tothòm berena,
 Matant sa pena
 D' es dejuná;
 Y en es mitx dia,
 (Costums no rares.)
 Fiys amb sos pares
 Van à diná.

Per Sant Esteva,
 Tot es jovent,
 Dina content
 A ca ses ties;
 Totes ses cases
 De jornalé,

Menjan molt bé,
En aquests dies.

Molta porcella,
Cuxa rostida,
Sopa bollida,
Dòlses, flavons;
Panades, coques,
Ví des més bò,
Y à més d' axò
Dòlsos torrons.

Metles torrades,
Castañes, òus
Neules y nòus
Pomes y rem;
Y axò heus desitja
Faseu amb pau,
Vostròn esclau,
En

NAUJ ERTSEM.

XEREMIADES.

—¿Que no has anat à sentí En Gayarre?

—No, fiet. Jò estim se méu pellet tant còm qualsevòl.

—¿Y que té que veure es teu pellet amb En Gayarre?

—No vaitx derrera morí cremat còm à Viena.

—Però, homo. ¿Y que creus que perque canta En Gayarre ja s' ha de pegá foch?

—Tench pò y *foris*. Fins que veja sa sortida ben desembarassada no hey aniré.

—Ja 'u ets covard.

—Mira. A ses funcions de cèrtes Iglèsies no hey vaitx p' es mateix motiu perque à moltes d' elles ténen un banch atravessat devant s' escansell que pòt essé causa de moltes desgracies es dia qu' hey haja un incendi. Mira tú jò si hey estich alèrta.

Dissapte passat quant En Gayarre cantava en es Teatro qu' estava plè de gent à betzef, es palco gran de defòra ò sia sa còsta des Teatro estava plèna de *gernacio*. Hey havia més de doscentes persones y no sentian una mosca per pò de pèrdre aquella petita remó qu' arribava allà defòra.

Amb axò va dí un:

—Ara vé lo bò. Ara vé aquella part tan hermosa de s' *aria*.

—*Silencio*, (cridaren quatre ò cinch.) Y tots quedaren altre pich més muts que cartuxos amb s' oreya aferrada à sa freda paret.

A lo milló quant tothom esperava sentí lo bò se posá à bramá un ase y no los va dexá ensaborí lo milló de s' *aria*.

A MON AMICH EN PEP DE PALMA

DONANTLI LES BONES FÉSTES.

Amich: les Féstes tengues
Amb alegrí sana
Sens mescla de tristesa,
Sens fél de nòva mala.
Desitx te devertesques
Y tengues à sa taula
Gent jove y narradora
Que sápia fé riaves.
Te nasquin aquests dies
Sense fret ni borrasca
Y que fassi sa vía
Amb pompa tan gallarda,
Es Sòl; que tothom diga:
¡May veurem tal diada!
Y respirant ventura
Rigi en el còr la calma.
¡Amich! si de ca-téua
Tan lluny no 'n fos ma casa
Veurias còm mon *brindis*
Los de tots aventatja.
Es tassó en la má dreta
S' esquerra al pit posada
Amb veu solemne y dolsa
Girat à tú de cara,
Diria: ¡Gòitx y ditxa!
Molts añs en tal diada
Felices Féstes tengues,
¡Amich méu Pèp de Palma!

RAMIONS.

COVERBOS.

Venguent una vegada de pendre es baños de Sant Juan de Campos un señó amb sa séua dòna, es señó tot satisfèt va dí:

—Sápigues, espòsa méua, que m' he curat radicalment des dolors reumátichs.

—Heu sént, (li contestá sa dòna.) perqu' ara ja no sebrem cèrtament quant haurá de fé mal temps.

Se confessá un atlòt y es confés li doná per penitència que resás tres Crèdos.

Quant el sentí s' atlòt se posá à plorá sense consòl, fins qu' es capellá li demaná que tenia.

—Còm no vòl que plòriga si vostè me mana que resi tres Credos y no 'n sé més qu' un.

Un pòbre homo que s' havia de casá volgué anarsen à confessá es dia ántes.

Ja estava absòlt y havia tambe fuyt des Confesionari, quant d' improvís torna arrera per dí à n' es confés:

—Pare: ¿y no ha pensat vostè à donarmé penitència?

—Si, hòn homo, (li digué aquell capellá.) ¿Que no t' has de casá demá?

—Sí, señó.

—Ydò bé, que més penitència vòls?

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Una flò no fa primavera.*

SEMBLANSES.—1. *En que fan còt.*

2. *En que té oreyes.*

3. *En que descarrega.*

4. *En que té dexebles.*

TRIANGUL.....—*Payaso-Payás-Paya-Pay-Pa-P.*

PROBLEMA.....—1 3 8 2 6

3 6 2 1 8

2 8 3 6 1

6 2 1 8 3

8 1 6 3 2

FUGA...—*Llest mestret tench des fret es secret.*

ENDEVINAYA...—*Una sèba.*

HAN ENDEVINAT SA FUGA:

NINGÚ.

GEROGLIFICH.

Diuenge
CL
TAV
LLAT
Dissapte
Dimecres

: BAÑA t

BIEL DES MOLÍ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un porté à un clarinet?
2. ¿Y Lluch à La Rambla?
3. ¿Y un rosari à una magrana?
4. ¿Y una destral à una guarda de dònnes que cavan?

EL SEÑÓ GUIEMÓ.

TRIANGUL DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un gran sábi; sa 2.ª, un llinatge; sa 3.ª, lo qu' hey ha à can Bové; sa 4.ª, un comestible molt barato y molt necessari; sa 5.ª, lo que está es méu idiòt, y sa 6.ª, una lletra.

J. S.

CAVILACIÓ.

LL AAA S

Compòndre aquestes lletres de manera que ses sílabes llegides al revés y al s' en endret digan lo mateix.

UN ENGAÑAT.

FUGA DE CONSONANTS.

.E.E..I. .E...E. .U...E..UE. A.. .A O..I.A.I.O
S.

ENDEVINAYA.

A mí me fan d' una caña
Y quant me donan racció
Entre jò y es compañó
L' enllestim amb molta maña.

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

(Ses solucions dissapte qui vé si som eius.)

24 DEZEMBRE DE 1881

Estampa d' En Pere J. Gelabert.